

Hồi Thứ Mười

GĂNG CÔNG LUYỆN VÕ ĐỘC HẠ THIÊN SƠN

Dứt lời, Âm Dương song quái đọc khẩu quyết nội công tâm pháp ra cho Kiếm Hồng nghe và dùng tay chỉ rõ kỳ kinh bát mạch, và ba trăm sáu chục huyết đạo trong toàn thân cho chàng rõ.

Trịnh Kiếm Hồng vốn bản tính thông minh lại thêm sau khi dùng thuốc Thiên Sơn Ngọc Dịch, tâm hồn chàng càng thêm trong suốt. Âm Dương song quái đọc ra đến đâu và chỉ rõ các đường kinh mạch, huyết đạo là chàng thuộc và nhớ rõ không thiếu sót một chi tiết nào cả.

Theo sự chỉ dạy của Âm Dương Song Quái, Trịnh Kiếm Hồng hít vào một khẩu khí rồi vận chân nguyên tu luyện. Âm Dương Song Quái cũng vận công phu “Ảo nhân truyền thần” đẩy nội lực vào mắt Trịnh Kiếm Hồng đi vào Đan Điền tiếp sức với chân nguyên của chàng.

Dương quái nói:

– Đề khí lên... chậm chậm, đừng làm nhanh quá.

Trịnh Kiếm Hồng y theo lời mà đề khí.

– Đúng rồi! Dùng thêm sức chút nữa... đẩy mạnh lên... rồi... đúng.

Trịnh Kiếm Hồng tâm lãnh, thần hội chuyên tâm vận công. Chỉ giây lát, chàng cảm thấy có một luồng khí nóng chạy châu lưu lên xuống trong nội thể, sau cùng bị đẩy mạnh vào trong Đan Điền huyết.

Lần lần khí nóng chạy vào xuyên “công quá huyết” phiên dịch “thập nhị trùng lâu” rồi tiến tới nhâm đốc hai mạch.

Chàng biết hai mạch nhâm đốc này rất hệ trọng đối với người học võ. Nếu như hai huyết đó được đánh thông, việc luyện tập võ công của chàng không có gì khóa chân, chàng lập tức sẽ lập tức trở thành một cao thủ ngay. Nhưng sự cố gắng của chàng đã nhiều lần vận công đều thất bại.

Đúng lúc ấy có tiếng Dương quái nói:

– Nhâm đốc hai mạch của người đã được ta đánh thông rồi. Hiện giờ người đề khí chưa qua được là tại tác dụng tâm lý mà thôi. Người hãy bỏ tất cả mọi lo nghĩ, bình tâm đem toàn lực vận công là được. Nếu không, võ công của người không thể nào hay lên được.

Lời nói của Dương quái rất quan trọng và thành thực, Trịnh Kiếm Hồng nghe rúng động liền đem toàn lực vận công.

Theo sự hướng dẫn chỉ bảo của Dương quái, không bao lâu luồng khí nóng đã xuyên qua sinh tử Huyền quan mạch. Chàng cảm thấy tinh thần phấn chấn, thanh sản lạ thường.

– Há há...

Tiếng cười đắc chí của Dương quái vang lên xé tan bầu không khí yên lặng. Lão ngó qua Âm quái nói:

– Tất cả đều ở trong ý muốn của tôi. Tôi đã thành công rồi. Há há...

Âm quái cũng mừng rỡ cười vang lên, nhưng chợt nhớ đến sắp đến giờ tạo hóa của hai người lão vụt ngưng cười nói:

– Nội công đã thành, mau truyền dạy chiêu thức đi, đừng để phí thời giờ.

Dương quái sợ Âm quái tiết lộ bí mật vội nói:

– Tôi biết rồi! Biết rồi! Huynh yên chí là tôi không để phí mất thời gian đâu.

– Biết vậy thì tốt lắm.

Nói đoạn nắm tay Trịnh Kiếm Hồng đi vào phòng luyện võ. Trước hết Âm Dương song quái truyền dạy ba chiêu của Thần Long kỳ hiệp.

Chiêu thứ nhất là “Long Vân sơ hiện”.

Chiêu thứ hai là “Long lân Quyển Ba” chiêu này sử dụng bằng một ngón tay rất tinh xảo tế nhị, đối phương gặp phải chiêu này khó lòng tránh đỡ kịp.

Chiêu thứ ba là “Long Du Thám Hải” đó là một chiêu khinh công lanh lẹ như điện chớp.

Âm Dương song quái vừa giải thích vừa biểu diễn cho Trịnh Kiếm Hồng xem. Tuy Trịnh Kiếm Hồng là người thông minh xuất chúng nhưng mất hết vài giờ mới học thuộc. Chàng toan dừng lại nghỉ mệt thì Âm dương song quái đã đem chiêu thức độc môn của mình ra truyền dạy.

Trịnh Kiếm Hồng thấy vậy liền nói:

– Sư huynh! Người đời thường nói tham ăn thì tức bụng. Nếu bắt đệ tập liên tục thế này e có hại gì không. Vậy xin để mai đệ tập luyện tiếp.

Dương quái mở to đôi mắt nhìn Trịnh Kiếm Hồng:

– Khỏi! Học trước học sau cũng vậy mà thôi. Ráng kiên nhẫn học hết hai chiêu thức này để ta còn dạy qua sáu bộ pháp khác.

– Còn bộ pháp nữa à?

– Phải! Sáu bộ pháp này là kết tinh mười năm nghiên cứu tu luyện của bọn ta. Năm chiêu thức vừa rồi hợp với sáu bộ pháp này đệ mà luyện thành thì trở nên cao thủ tuyệt chúng võ lâm rồi.

Trịnh Kiếm Hồng mở miệng định nói thì Dương Quái khoát tay:

– Khoan ta còn nói nữa. Ta hy vọng sau khi đệ hạ sơn thì phải thừa nhận mình là Tôn chủ võ lâm. Võ công của đệ xứng danh Tôn chủ võ lâm chứ không phải chơi đâu.

– Vâng!

– Còn nữa, đệ phải nhớ sư phụ là Võ lâm tôn chủ đời trước là Văn Nhược Hư. Đại sư huynh của đệ là Thần Long Kỳ Hiệp. nhị sư huynh là Âm Quái Lý Bình Tuyên, tam sư huynh Dương Quái Ôn Hoài Ngọc và còn người chót mà đệ phải kêu là sư điệt là Liệt Dương đạo trưởng.

– Nhớ những điều ta nói không?

– Nhớ.

– Rồi bắt đầu tập đi.

Nói xong hai lão già Âm Dương Song Quái liền đem kết tinh tâm huyết “Âm Hồn Đoạt Phách” và “Diêm Vương Câu Hồn” ra giải thích và biểu diễn cho Trịnh Kiếm Hồng luyện tập.

Dạy xong hai thức này thì giờ sống còn của song quái thật là ngắn ngủi. Trịnh Kiếm Hồng càng học lại càng say mê thích thú.

Thấy thế Âm Dương Song Quái lập tức dạy luôn qua sáu bộ pháp còn lại nhưng điều này làm song quái e ngại khó chịu. Vì dạy hết sáu bộ pháp thì ngại thời giờ tạo hóa của mình, còn nếu không dạy thì tỏ ra thất hứa sao...?

Trong lúc này Dương Quái thoát nghĩ ra một phương pháp liền nói với Trịnh Kiếm Hồng:

– Sư đệ, em hãy lo tập luyện chiêu thức trước đã, còn bộ pháp thì để lát nữa ta dạy cho.

Âm Quái nghe nói lấy làm lạ:

“Bọn mình đã chết rồi, lấy ai mà dạy cho nó? “

Câu nói này lão định nói ra thì Dương Quái dùng “Ảo nhãn truyền thần” nói với Âm Quái:

– Sư huynh, chúng ta đi ra ngoài để trong này nó luyện công. Anh quên chúng ta có một ván cờ sao?

Âm Quái chưa hiểu rõ thâm ý của Dương Quái định hỏi lại chợt Trịnh Kiếm Hồng nói:

– Xin lỗi, đệ đã làm phiền hai sư huynh nhiều rồi. Xin hai sư huynh cứ ra tiếp tục cuộc chơi cờ đi, để đệ tập luyện một mình được rồi, chừng nào tập luyện với bộ pháp hai sư huynh hãy chỉ.

– Điều này sư đệ khỏi lo. Cần nhất là sư đệ nên vận chân nguyên trước đã. Ta kỳ hẹn sư đệ phải điều hành chân nguyên từ bây giờ đến khi tập qua bộ pháp ít nhất cũng phải bảy mươi hai lần cho thần khí hợp nhất. Xong rồi mới được phép ra coi bọn ta đánh cờ.

– Vâng!

– Thôi tập luyện đi.

Nói xong Âm Dương Song Quái kéo nhau ra khỏi phòng luyện công. Ra tới

cửa Song Quái ngó ngoái lại nhìn Trịnh Kiếm Hồng tỏ vẻ luyện thương xúc động. Trịnh Kiếm Hồng mỉm cười cúi đầu chào lại hai người thì hai người đã nhanh chân đi mất rồi.

Chàng không bỏ phí thời giờ, vội ngồi xuống vận khí tu luyện. Nội công của chàng lúc này đã khá thâm hậu, nhĩ lực hết sức tinh vi. Những tiếng di động con cờ lắc cắc, chàng nghe thật rõ ràng.

Bỗng có tiếng Âm Quái cười ròn tan:

– Ta thắng rồi! Ha ha... Người phen này không có sư đệ giúp thì nhất định phải chịu thua ta...

Trịnh Kiếm Hồng nghe hai sư huynh mình vui mừng lòng chàng cũng rộn lên lòng vui sướng. Chàng định chạy ra xem coi Dương Quái đi cờ thế nào mà đến nỗi phải thua Nhị sư huynh. Nhưng thoát nhớ đến lời dặn dò của Tam sư huynh nên bỏ ý định ra ngoài mà đem hết tâm lực lo luyện công.

Sau khi đề khí vận công đủ bảy mươi hai lần, chân nguyên chu lưu khắp nội thể, chàng từ từ mở mắt ra xem.

Chàng vô cùng kinh ngạc vì không còn nghe tiếng cờ di động hoặc tiếng cười nói của hai sư huynh. Chàng lẩm bẩm:

– À có lẽ hai sư huynh mình đang suy nghĩ tìm nước đi không chừng. Ta phải ra coi hai sư huynh đánh cờ ra sao mới được.

Nghĩ xong, Trịnh Kiếm Hồng liền đứng dậy đi ra phòng ngoài. Một nỗi làm chàng ngạc nhiên hơn hết chàng đi rất chậm thế mà trông rất lẹ, gấp mấy lần ngày thường, chẳng khác nào trượt trên tuyết và lại không gây nên tiếng động nào cả.

Thế là thuật khinh công của chàng mới đó đã trở nên tuyệt đẳng. Ra đến nơi chàng thấy Âm Dương Song Quái quả nhiên đang ngồi hai bên bàn cờ. Phía tay mặt là Dương Quái ngồi thẳng người một cách trịnh trọng, sắc diện đỏ như tôm luộc. Bên trái là Âm Quái cũng đang ngồi điềm nhiên tọa lập như đỉnh đóng cột, sắc mặt bạch lạp kỳ bí khác thường.

Thấy sắc thái trang trọng của hai người, Trịnh Kiếm Hồng không dám kinh động. Chàng nhẹ nhàng nhón gót tới bên bàn cờ và nhìn vào thăm hỏi:

– Lạ quá! Đi cờ sao kỳ vậy! Không, đây đâu phải là cuộc chơi cờ. Hai sư huynh định làm gì mà sắp cờ lạ lùng như thế?

Trịnh Kiếm Hồng vốn là tay kiện tướng chơi cờ, vậy mà sự bày binh bố trận trên bàn cờ của Âm Dương Song Quái làm chàng xem cả buổi không hiểu gì cả.

– Có lẽ đây là thế cờ đặc biệt ta phải xem kỹ lại mới được, không thì hai sư huynh sẽ cười ta chết.

Nghĩ rồi chàng dùng hết trí thông minh của mình ra mà xem đi xem lại từng nước một trên bàn cờ. Nhưng càng xem lại càng không hiểu gì ráo, vội ngẩng đầu lên hỏi:

– Sư huynh! Sao...

Chữ “sao” vừa thốt ra khỏi miệng, Trịnh Kiếm Hồng chợt nhận ra hai người này đang ngồi đối diện nhau như người sống mà hơi thở đã tắt từ bao giờ rồi. Chàng cảm thấy rúng động thân sắc vội kêu lớn:

– Sư huynh! Sư huynh!

Âm Dương Song Quái đã đến giờ tạo hóa chết rồi còn đâu mà nghe tiếng kêu của Trịnh Kiếm Hồng. Chàng tuy lo sợ nhưng cũng không dám tin là cả hai đã chết thật.

– Mới hồi nãy còn cười nói kia mà, sao bây giờ lại...

Trời ơi! Nhị sư huynh! Tam sư huynh!...

Chàng ôm mặt khóc to lên. Tiếng khóc thương tiếc của chàng ai oán nào nùng làm rúng động lòng người. Chàng xem kỹ lại thấy trên tay Dương Quái có cầm một tờ giấy. Chàng nhè nhẹ lấy ra xem, thấy đề mấy chữ:

“Thọ mãn tạo hóa, di thể để y như vậy, đừng động đến và cũng đừng chôn cất. Hắc Bạch giang hồ hai phái đang tranh nhau ngôi bá chủ, sát hại lẫn nhau. Sư đệ là người gánh vác trách nhiệm tảo trừ bọn ma đầu đem yên lành về cho thiên hạ. Sư đệ không vì một lẽ gì mà trốn trách nhiệm.

Còn về bộ pháp thì xem bàn cờ tất hiểu, nó là bộ pháp đó. Sư đệ luyện bộ này thêm trăm ngày nữa, võ công đặc thành kế thừa Tôn chủ, oai chấn võ lâm”.

Đọc xong mấy hàng chữ lưu lại của Âm Dương Song Quái, Trịnh Kiếm Hồng vô cùng xúc động. Hai người đã đến lúc chết mà vẫn còn lo khuyên răn chỉ bảo cho chàng. Ân huệ đó thật là to như biển, chàng phải cố gắng thi hành để người chết yên bề nhắm mắt.

Nghĩ xong chàng quay gót trở về phòng luyện công. Tuyệt nhiên tuân theo lời di chúc, chàng không hề đả động gì đến di thể của hai vị song quái. Vì hai người đã có công lực luyện gần trăm năm tích tụ trong người, dù thời gian có trôi qua thể xác của họ cũng không thể nào tan rã như kẻ phàm nhân.

Thời gian trôi qua rất mau. Mới ngày nào mà bây giờ đã được trăm ngày luyện tập võ công của Trịnh Kiếm Hồng rồi. Trịnh Kiếm Hồng đã qua một trăm ngày luyện tập ba chiêu và hai thức thuộc nhào nhừ. Chàng liền ra khỏi phòng luyện công đi đến bên bàn cờ của hai vị sư huynh để nghiên cứu bộ pháp mà hai vị sư huynh chàng đã bày trên bàn cờ.

Không bao lâu chàng đã thuần thục và biến chế được thêm vài miếng võ công tuyệt luân. Trong một đêm trăng sáng, chàng đang đề khí vận công, bỗng bên tai văng vẳng lời nói của Thần Long Kỳ Hiệp, lời nói ấy chính là câu văn trong bộ Đại Thần Bảo Kinh.

“Thiên địa thủy ư hùng mông, nhất nguyên sinh tự vô cực, thái cực động nhi lưỡng nghi sinh, lưỡng nghi sinh nhi tứ tượng lập”.

“Nhân chi cự thể, diệt nhất chu thiên..”.

Lập tức Trịnh Kiếm Hồng theo ý nghĩa của câu văn để đề khí vận công. Khi tưởng đến câu “Thần kinh thí cố, thị vị tiền thành” thì chân khí trong người chàng xung lên rung động, tâm thần chàng xáo động, chân lực nội công bỗng thấy cao siêu hơn trước. Chàng vội đọc luôn hai câu nữa “Nghịch chuyển trùng lâu, càn khôn đảo lập..”.

Hai câu này là khó nhất trong kinh văn Đại Thần Bảo Kinh, chàng hiểu không chu đáo lắm. Nhưng chàng cũng ráng nghiên cứu đồng thời thử đề khí vận công luyện tập.

Một lần...

Hai lần...

Tất cả đều thất bại, chàng thoát nhớ đến Thần Long Kỳ Hiệp đã luyện qua huyết khí nghịch hành, chân nguyên phản tẩu, học máu ra mà chết.

Nghĩ tới đó chàng không dám luyện tập theo, vội vã đứng lên nhìn hai xác chết Song Quái mà nói:

– Nhị sư huynh, Tam sư huynh đệ đã theo lời nhị vị chăm lo luyện công, đến nay có hơn trăm ngày bây giờ tới lúc đệ hạ sơn. Xin tạm biệt nhị vị sư huynh vậy.

Nói xong chàng cúi đầu xá lạy hai người rồi phi thân ra khỏi thạch động để xuống núi. Trời đất bao la, tuyết rơi trắng xóa mông lung, Trịnh Kiếm Hồng đứng nhìn tứ bề lấm bầm:

– Bây giờ ta phải đi đâu trước?

Cha chắc là nhớ ta lắm rồi? Lại còn phải đi tìm Huyết Thủ Cuồng Sinh trả thù cho nghĩa mẫu và các nạn nhân vô tội. Trời đất bao la y ở đâu mà tìm? Nhưng dù sao ta cũng nhất quyết đi tìm y cho kỳ được mới nghe.

Còn Phong Vân Kiếm Khách Trịnh Vũ Hùng là ai? Nhân vật như thế nào mà hễ chàng nói ra, ai cũng đề quyết mình là con của ông ta hay là cha mình trước kia là tay kiếm khách lỗi lạc. Nếu đứng tại sao lại không nói cho chàng biết. Mình phải soi sáng vấn đề này để tránh sự ngộ nhận đáng tiếc ấy.

Nghĩ tới đây chàng chợt nhớ đến Bạch Yến Y Long Nữ Đỗ Thu Linh. Chàng mỉm cười:

– Ta phải đến thăm nàng trước đã. May ra thân sinh nàng giúp ta được nhiều việc.

Nghĩ xong chàng nhắm hướng Lôi Đình Sơn trang phóng mình đi.

o o o